

[Svend Nielsen.]

økonomiske Elendighed breder sig i Befolkningen, des større bliver Misforholdet og Urimeligheden. Det er ikke blot i store Kredse af Befolkningen, dette føles, nej adskillige Læger ser det ogsaa meget vel. Jeg har Breve liggende fra Læger, som i skarpe Vendinger beklager sig over den Tvangstilstand, der opretholdes fra Lægeforeningens Side, en Tvangstilstand, de ikke ser nogen som helst Udvej til at slippe ud af, hvis man ikke fra Lovgivningsmagts Side vil hjælpe til dermed. Forholdet er jo det, at uden Sygekassepraksis kan en Læge ikke eksistere, i hvert Fald ikke ude paa Landet, og som ærede Medlemmer ved, har Almindelig dansk Lægeforening jo haft Magt til at tvinge sig Eneret paa Sygekassepraksis for dens Medlemmer, og saa længe dette Forhold ikke ændres, er de enkelte Læger nødt til at melde sig ind i Almindelig dansk Lægeforening. Lægerne har ikke deres Frihed mere, de er nødt til at bøje sig for Lægeforeningens Diktat, baade med Hensyn til Takster og adskilligt andet; hvis de ikke gør det, risikerer de at blive udstødt af Lægeforeningen, og det er ensbetydende med, at de ingen Sygekassepraksis faar, og at de, paa enkelte Undtagelser nær, ikke kan leve af deres Lægeregning, fordi ca. 75 pCt. af Befolkningen er Medlemmer af Sygekasserne. Og saaledes som de økonomiske Forhold er i Øjeblikket, vil det vel udvikle sig til, at et betydeligt større Procenttal inden længe bliver Medlemmer af Sygekasserne.

Hele dette Forhold, jeg her har omtalt, staar som en Hindring for billigere Lægebetjening og som en afgørende Hindring for et fornuftigt Samarbejde mellem Læger og Lægmand. Selv om ogsaa Lægerne burde være de kloge, hænder det alligevel af og til, at der kommer noget godt ogsaa fra andre Kredse, og det burde Lægeforeningerne være store nok til at se og anerkende og ikke lægge sig hindrende i Vejen derfor; men i Stedet for at være fordomsfri forfølger de jo de Læger, der forsøger paa at faa et saadant Samarbejde i Gang, jeg vil ikke sige med Baal og Brand, for det maa man jo ikke i vore Dage, men i hvert Fald med meget skrappe Fagforeningsmetoder. Professor Birck har en Gang fremsat nogle ret skrappe Udtalelser om Truster. Jeg er ikke saa helt sikker paa, at det vilde være forkert, hvis man anvendte disse Ord om Lægernes Fagforening.

Jeg vil gerne slaa fast her, at saa længe Rigsdagen vil give Tilladelse til, at Lægeforeningerne indtager den Magt-

stilling, de nu har, har den ogsaa et Medansvar for, at vi ikke faar en Lægebetjening til rimeligere Priser, end vi nu har. Vi hørte bl. a. ved første Behandling det ærede Medlem Hr. Kjærgaard-Jensen oplyse, hvad man i saa Henseende kan være udsat for herhjemme. Jeg kan ikke se rettere end, at Rigsdagen for Befolkningens Skyld burde ændre den nuværende Tilstand, og derfor har vi stillet dette Ændringsforslag, Nr. 27, som jeg meget varmt anbefaler ærede Medlemmer at stemme for.

Om Ændringsforslag Nr. 31, som er tiltraadt af hele Udvalget, vil jeg sige, at der er adskillige Medlemmer i mit Parti, som nærer nogen Ængstelse ved dette Ændringsforslag, men nu kommer det jo til Overvejelse i Landstinget, og dér kan det saa blive Genstand for videre Behandling.

Jeg har saa endelig til Slutning nogle Bemærkninger at gøre vedrørende Afsnit VI, som jo bærer Overskriften „Kvaksalveri“. Vi har fra Venstres Side sammen med det ærede Medlem Hr. Mads Larsen stillet Forslag om, at Ordet „Kvaksalveri“ gaar ud og erstattes med Ordene „Lægmands Udøvelse af Lægeregning“. Derom skal jeg nu ikke sige andet end, at vi har gjort det, fordi Ordet „Kvaksalveri“ efterhaanden har faaet et vist odøst Skær over sig, saa det i hvert Fald ikke er berettiget at bruge det i det Omfang, det er sket her, men jeg indrømmer naturligvis gerne, at Overskriften er mindre væsentlig, hvis ellers Indholdet kunde blive rimeligt og fornuftigt.

Det samme Mindretal har stillet Forslag om, at Ordet „Fare“ i § 26 erstattes af det klarere og mere positive og for Dommerne jo saa langt lettere haandterlige „Skade“. Jeg har i Betænkningen gjort Rede for, at Ordet „Fare“ i denne Forbindelse er et alt for uklart Strafgrundlag og meget let kan give Anledning til forskellige Fortolkninger og Vilkaarligheder og højst forskellige Domme, og det er, synes vi, en Tilstand, som retlig set er i høj Grad uheldig, og som vi ikke synes nogen kan ønske. Men vi mener selvfølgelig ogsaa, at naar Patienten selv har ønsket at blive behandlet af Lægmanden, og der ingen som helst Skade er sket — maaske er vedkommende Patient endda blevet helbredet ved Behandlingen, det hænder bevisligt i mange Tilfælde —, vil det være ganske urimeligt at anvende andet Strafgrundlag, end Straffeloven i Almindelighed anvender.

Endvidere finder vi fra Mindretallets Side, at de Bestemmelser, der findes i § 26, Stk. 2, vedrørende Kur- og Lysbadeanstal-